

Nina Hudej

Producentka elektronske glasbe in promotorka

... ki je tudi didžejka in družbena aktivistka

Pravi, da za vsakim (kreativnim) delom stoji *stejment*, tudi če ni eksplicitno izrečen. Ne bomo se spuščali v interpretacijo tega, zakaj je svojo novo ploščo *Disclaimer Null* objavila ravno 25. decembra. Je pa jasno, da s temačnim, elektronskim (ob)plesnim minimalizmom najbrž ni ciljala na tekmo za najboljši božični album niti ne na praznično potrošniško mrzlico. Ja, postavljenih *pravil* ne mara, raje jih sprevača ali pa hodi mimo njih.

Ker je dejavna na več področjih, se pojavi manjša formalna zadrega glede tega, kako razvrstiti njene različne vloge, toda na koncu skleneva, da vrstni red pravzaprav niti ni pomemben, saj jih razume zelo komplementarno. Je producentka elektronske glasbe, didžejka, promotorka in kurtorka glasbenih dogodkov, aktivistka, zadnje leto, odkar se je pridružila ekipi novega ljubljanskega lokala in kulturnega prizorišča Pritličje, pa tudi povsem pragmatična gostilničarka.

Prav zaradi zagona Pritličja se je izid plošče *Disclaimer Null* zgodil precej pozneje, kot je načrtovala. Večino skladb je deloma ali v celoti napisala že pred letom, dvema, a zaradi številnih obveznosti ji je primanjkovalo časa, da bi jih uredila v zaokroženo celoto. Vse dokler je k temu ni začel spodbujati Luka Prinčič, eden osrednjih domačih elektronskih kreativcev, ki si med drugim močno prizadeva tudi za to, da bi se za ustvarjanje elektronske glasbe odločilo več žensk. Trenutek je bil očitno pravi. Dokončala je (mini) album in ga kot svoj prvi glasbeni izid v fizični obliki (na USB-ključu) objavila pri Prinčičevi založbi Kamizdat.

No, čeprav gre za nekoliko starejši material, ta zelo lucidno razkriva njene aktualne glasbene preference, ki se vse bolj odmikajo od gole plesne funkcionalnosti, čeprav se stiku s plesiščem ne odpovejo povsem. »Najprej sem imela v mislih še bolj ambientalno podobo skladb, a očitno nekje v moji podzavesti še vedno rožlja tudi plesna glasba, zato je plošča bolj ritmična, kot sem načrtovala,« pravi. Se pa že skozi strukturo skladb opazi, da jo vedno bolj privlači podajanje glasbe v obliki živega nastopa (*live act*), ki v nasprotju s klasičnim didžejanjem odpira precej več manevrskega prostora za sprotno manipuliranje z zvokom. Še očitnejša je žanrska sprememba, ki se po novem spogleduje z aktualnimi techno smernicami, kar pomeni precejšen odmik od deep house in tech house estetik z njenih prejšnjih izidov.

V osnovni in srednji šoli je obiskovala glasbeno šolo in igrala kitaro, toda medtem ko so njeni vrstniki noreli za Nirvano, si je sama snemala radijske oddaje z elektronsko glasbo. Ker je omogočal individualno plesno izražanje, ji ni bil tuj niti *clubbing*, da se poizkusi v vlogi didžejke, pa se je odločila, potem ko so ji prijatelji pred desetimi leti podarili tečaj didžejanja v nekdanjem klubu Lipa. Med študijem sociologije je začela vrteti glasbo po domačih klubih, potem pa leti 2007 in 2008 preživela v Londonu, kjer se je vpisala na magistrski študij multimedijev, katerega del je bila tudi avdioprodukcija. Že takrat je začela ustvarjati svojo glasbo in prve skladbe objavljati na spletu, konec leta 2010 pa še pri tujih založbah MODU in Uranobeat.

Po vrnitvi iz Londona je kot (so)oblikovalka glasbenega programa začela sodelovati z zdaj že ugaslim ljubljanskim Cafejem Open, se na tamkajšnjih DJ-tečajih povezala s somi-

šljenicami in nastal je kolektiv Female's'cream, katerega jedro so bile didžejke, pozneje pa še videoumetnice in filozofinje, kar jo je pripeljalo do ukvarjanja z družbenopolitičnimi vsebinami. Leta 2010 se je kot glasbena promotorka angažirala v metelkovskem klubu Monokel, kjer deluje še danes, hkrati pa skrbi tudi za glasbeni program Pritličja. Zdi se ji pomembno, da promotorji opazijo cel spekter ustvarjalcev, zato v obeh klubih pogosto lahko slišite tudi manj uveljavljene didžeje in producente. Ti so ji tudi v navdih pri ustvarjanju.

In to je trenutno njena prioriteta. Že pred izidom albuma sta se z didžejko, flavtistko in pevko Nino Kodrič preizkusili s skupnim *live actom*. Kmalu naj bi slišali tudi prve skladbe nove zasedbe Warrego Valles, v kateri se jima bo pridružila flavtistka Asja Grauf. »Danes je plesna elektronika zreducirana na raven partyja in drog, glasba je postala postranskega pomena, zato me vse bolj privlači koncertni kontekst,« pojasni odločitev za to, da je postala izbirčnejša pri tem, kje in za koga nastopa. Ne stremlje več k temu, da občinstvo privabi z zabavo in plesom, raje vidi, da na ta dogodek pridejo zaradi glasbe, kar pa ne pomeni, da se izogiba množicam. Nedavno se je denimo povezala z organizatorji masovnega queerovskega žura Gegen Berlin in tam že dvakrat nastopila kot didžejka. Prav v tovrstnih povezovanjih z različnimi iniciativami doma in v tujini pa vidi izziv tudi kot sooblikovalka programa v Pritličju, ki je, kljub temu da je v zasebni lasti, bolj odprt kot marsikateri javni prostor.

Piše: Goran Kompoš

Podoba: Uroš Abram

